

Václav Franc

KRÁSA

KRÁSA

Václav Franc

I. PANICTVÍ

„Hezoune měls už ženskou?“ zeptal se Grey a potáhl z cigára.

„Ano,“ zčervenal Pavel Krása jako růžička na záhonku a raději sáhl po püllitru.

„Kecá,“ pronesl Masíčko. Nárameník se mu blyštěl jednou peckou. „Jako dycky kecá.“

„Počkej, aspoň bude sranda,“ okřiknul jej Medvěd. „Byla to ta, sakra, jak se menovala?“ otočil se pro pomoc ke kamarádům. „Pamatujete se přece, jak mu naši starý sebrali ten dopis a dávali ho po večerce k lepšímu?“

„No jo, jak to psaní nakonec vyvěsil Vopičák na Boro a byl z toho průser,“ rozpomínal se Masíčko.

„Janinka?“ nejistě poznamenal Grey.

„Jasně! Janinka! Přeríznuls ji?“ vyzvídal Medvěd.

„Ano,“ pípнул Pavel.

„Kecá,“ trval na svém Masíčko.

„A co? Dobrý?“ zajímal se Grey.

„Ano.“

„Snad mu nevěříte,“ pronesl po dalším pivu unavený Masíčko.

Zavírací doba se naplnila a čtveřice mazáků se vydala do kopce směrem ke kasárnám, rozprostírajícím se na dominantě města, na kopci Šibeňáku. Posilnění alkoholem, pokřikovali na sebe a řevem se snažili přilákat blížící se civil.

„Hezoune, co ta tvoje, má je aspoň jako naše spojovatelka Monika?“ nenechal se jen tak lehce odbýt Grey.

„Ano,“ Pavel byl rád, že mu není vidět do obličeje.

Konec února nabízel trochu sněhové břčky, ale jinak připomínal spíše duben. Medvěd s Masíčkem v rozhalenkách, zavěšení do sebe, nechali za sebou klopýtat Pavla, jen Grey bombardoval kamaráda dalšími dotěrnými dotazy.

„Má je větší než Monika?“

„Ano.“

„Že tě to baví,“ křičel Masíčko. „Hezoun ti klidně odkejšá třetí světovou, když na to přijde,“ dodal, když kasárna vystupovala ze tmy.

„Za pár!“ vyštěkl Grey a dva kamarádi, tvořící předvoj, se přidali.

„Hele, volové, co kdybysme udělali holubům pakárnu, ať maj na co vzpomínat!“ navrhoval Medvěd.

„A dneska se ukáže taky Hezoun. Ne aby zase zaleh do pelechu jako vždycky,“ uvažoval nahlas Masíčko.

„Co ty na to, Hezoune?“

„Ano.“

„Jasně, ať se Hezoun předvede, aspoň nebude bonzovat,“ rozhodl Grey.

U stolku dozorčího roty postával poručík Šurgan, velitel motostřelecké roty. I když si okamžitě všimnul Pavlova vrávoravého kroku (Pavel si na alkohol nepřivykl ani za dva roky vojny), byl veliteli tentokrát Pavel vděčný. Rota totiž bez problémů zalehla, mazáci usnuli a na šikanování „zobáků“ nedošlo.

Pavlův pobyt na západní hranici se chýlil ke konci. Zbývalo pouhých třicet dnů a nocí. Jen hrstička z oněch sedmsetřiceti, které mu vyměřili u odvodu. Jenže odvod se ztrácel v kalných vodách zapomnění. Stejně daleko vzpomínala máma. Každý večer se za Pavlíka modlí Otčenáš

a dlouho do noci přemýšlí o synově budoucnosti. Ještě štěstí, že nemá o Pavlíkových problémech ani ponětí.

„Pavlíku, vařej tam dobře?“ ptala se máma, když se v létě konečně objevil na dovolence.

„Ano, mami,“ odpovídal.

„A co porce, Pavlíku, máš dost?“

„Ano.“

První dny vojny Pavel nestíhal vůbec nic. Ani obědy. Na nástupy přibíhal poslední. Díky malému vzrůstu se dostával k výdejnímu okénku s ešusem v ruce pozdě. Většinou ve chvíli, kdy velitel družstva, jeho starej, Hurikán, zařval: „Vstyk! Odchod na zaměstnání!“

„Kdybys měl málo, pošlu ti balíček. Jen si řekni.“

„Ano, mami.“

„Pošlu ti něco pečenýho a taky ovoce, chceš nějakou konzervu, snad se ti to v létě nezkazí.“

„Ano.“

„Trachtová říkala, že když vojákoval jejich Láďa, tak, že z balíku nic neviděl. Ale tobě to nechají všechno, že jo?“

„Ano, mami.“

První balík rozbaloval u výkoňáka v kanceláři. Zachránil z něj jednu buchtu a dopis.

„Hele, holube,“ podal si Pavla Rambo. „A co kamarádi, co? S těma se ani nerozdělíš? Chtěl bys tlačit do hlavy a večer ti bude špatně. Na vopičárně se ukaž nebo na rozcvičce, ale tady by to byla neslušnost zapomenout na kamarády.“

„Pavlíku, rozděl se s kamarádama. Víš, co ti radil Ríša.“

„Ano, mamí.“

„Máš tam hodně kamarádů?“

„Ano.“

V noci byl vzbuzen. Vyjeveně koukal na Hurikána.

„Holube, nečum a funguj! Bufét! Mám hlad!“

„Ano,“ vyskočil z postele a hledal po kuchyňce jídlo.

„Saharááá!“ poroučel si Hurikán. Pavel běhal pro šťávu, aby jeho starej nelekl žízni.

„A co vojáci z povolání, jsou na tebe hodný?“

„Ano, mamí.“

„A maj tě rádi, Pavlíku?“

„Ano, mamí.“

„Krása, ty hovado,“ zavolal si jej poručík Šurgan. „Ty neznáš řády, že nezdravíš důstojníka? Moc si se mnou nehraj nebo tě nechám zavřít na jednadvacet! Eště jednou a máš voko, jasný!“

„A co ten výbuch elektrárny? Jseš v pořádku?“

„Ano, mamí.“

„Předseda říkal, že v tom Rusku to nadělalo pěknou paseku. Nevím, jestli to nezanechalo nějaký následky. Prohlížel vás aspoň doktor?“

„Ano, mamí.“

„A co, Pavlíku, seš v pořádku?“

„Ano.“

„Na Západě vás strašej, ale pamatujte si, že žádný záření není, to je všechno jenom propaganda, prostě se jim to hodí do krámu, jasný,“ křičel poručík Šurgan na buzerplace. „A abysme nepříteli dokázali, že máme pro strach uděláno, tak se všichni svléknete do půl těla a budete pracovat venku,

abyste se pořádně opálili. A kdo se bude ulejšvat, tak dostane voko, jasný. Já vás budu sledovat ze štábu, jasný!“

„Že jsou z toho záření vyrážky, ale jak na tebe koukám, tak seš snad v pořádku, vid’?“

„Ano, mami.“

„Krása, cos to zas prováděl, podívej se co to máš po rukách? Ty hovado, nezahrávej si! To mně děláš naschvál! Já tě dám zavřít, jasný. Zejtra to už nechci vidět,“ hodnotil poručík Šurgan Pavlovu vyrážku při ranním tělocviku.

„Pavlíku, musíš mi víc psát! Já mám strach, jestli seš v pořádku.“

„Ano, mami.“

„To víš, jsem tady sama. Eva s Ríšou přijedou sotva na neděli. Ještě že přijde Janinka. Píše ti?“

„Ano.“

„Kluci, pojd’te honem sem, Hezoun dostal pismó od kočky,“ křičel na celou ložnici Vopičák. Roztrhl obálku a

četl: „Milý Pavlíku, předem mého dopisu...“ divadelní představení na Pavlův účet nebralo konce.

„A co ty, odepsal jsi Janince?“

„Ano, mami.“

„Hezoune, co to tam smolíš po tmě, ukaž!“ natáhl ruku Hurikán. „Dělej nebo si tam dojdu.“ Pavel rezignovaně podal list papíru.

„Á, holub se nám zaláskoval!“

Pavel stačil napsat sotva nadpis, takže z druhého dějství poštovní lásky nezůstalo vůbec nic.

„Janinka je hodná holka, Pavlíku. Chodí mně pomáhat, stará se a ...líbí se ti?“

„Ano, mami.“

„Ta není jako nějaká taková, co kouří a pije, nestará se o rodinu. Doufám, Pavlíku, že jsi mě poslechl a nekouříš?“

„Ano.“

„A do hospody nechodíš, vid’?“

„Ano, mami.“

„Pavlíku, dej si pozor na ženské. To víš, taková nějaká kouká, kde by pořádnýho kluka ulovila.“

„Ano.“

„A Janinka na tebe počká, jen se neboj.“

„Ano.“

„Tak si ber, ať nemáš hlad.“

„Ano, mami.“

Druhý den večer vpadnul do ložnice mužstva Kákoš, Pavlův mladý, ale protože se Grey, Masíčko a Medvěd někde zašili, ztratil Pavel oporu proti bažantům, trávícím v zeleném sotva pár měsíců.

„Hezoune, Šurgi ti vzkazuje, že máš máknout do kuchyně a dotáhnout pořádněj bufet,“ přikazoval věčnému holubovi Kákoš.

„Ano?“

„Nečum a funguj,“ přenesl povinnost ze sebe na staršího vojáka Kákoš. „Šurgi má svátek, tak na ubytovně budou chlastat celou noc,“ dodal na vysvětlenou. „Jo a máš vzít nějaký salámek, nejlíp Poličan. Ne aby byl starej jako minule,“ křičel Kákoš za Pavlem, kmitajícím po schodišti dolů.

Vklouznout zadem do kuchyňského bloku nedalo Pavlovi příliš práce. Chodíval sem ještě za časů, kdy jej Rambo, Vopičák nebo Hurikán posílali s ešusem pro nášup.

„Bacha,“ vykřikl někdo, když škvírou vniklo do temných prostor skladu trochu světla.

„Ty vole, co sem lezeš?“ spustil Gray a rychle uklízel nedopité láhve ze stolu.

V šeru kouře si Pavel nemohl nevšimnout odhalené dívky v rohu. Rychle na sebe navlékala pracovní maskáčovou blůzu, ale dlouhé bílé nohy zůstaly odhaleny.

„Řikal sem vám, volové, ať zamknete!“ nadával jeden ze skladníků. „Teď to rozkecá a bude průser!“

„Neboj, vole, bude držet hubu nebo...“ Grey přišel k Pavlovi. „Vid', že budeš držet hubu, co?“

Pavel chvíli mlčel.

„Neumíš mluvit nebo co?“ zopakoval Grey otázku.

„Ano.“

„Hezoune, jaký ano? Jaký ano? Jestli si z nás chceš dělat prdel, tak bacha...“ Grey sevřel ruku v pěst.

„Kluci, nalejte mu,“ navrhoval Masíčko. „Když bude chlastat s náma, tak nemůže bonzovat.“

„Jasný,“ rozhodl Grey. „Devítku na bráně má Kačer, takže bude klid.“

Pavel zapomněl na Kákošův rozkaz a upíjel spolu s ostatními mazáky. Dívka si přisedla do jejich společnosti. Z nedopnutého kabátu občas probleskovala odhalená ňadra.

„Líbí se ti?“ povšimnul si Grey Pavlova pohledu směřujícímu k dívce.

„Ano.“

„To bych řek,“ prohodil Grey a dívku si přitáhl na klín. Nebránila se. Pavel si vzpomněl na Sisinu, vlastně na Sylvu Vikovou. Chodila s ním do třídy a už v osmičce byla vepředu o pořádný kus napřed před ostatníma holkama. Ivan Šustera, třídní eso, vždycky prohodil něco o plochých baterkách a holky se čílily. Jen Sisina ne. Na lyžařském výcviku se tajně chodili dívat oknem do dívčí umývárny, když se Sisina sprchovala. Dráždila je pohledem, gestem a dospělými řečmi. Spolužáci se před třídní kráskou předváděli víc, než bylo zdravo.

„Seznamte se,“ navrhnul Grey. „Tohle je naše ucho, Hezoun, okrasa pluku, Pavlíček Krása,“ pitvořil se. „A tohle

je naše božská Ornella,“ zajel dívce pod blůzu až se rozchichotala.

„Představ si, kočko, že Hezoun neměl holku!“

„Fakt seš panic, vole?“ přispěchali ostatní.

„Ano,“ špitl Pavel a zrudnul.

„To je teda fór!“ smáli se a Grey navrhl: „Co kdybychom dnešním dnem, který se nesmazatelně vryje do paměti našich národů, Hezouna zaškolili,“ pohlédl na Ornellu.

„Já si myslím, že se Ornella jako paní učitelka ujme svého úkolu s radostí,“ Medvěd přistrčil Pavla k dívce.

„Chceš ji?“

„Ano.“

„Pocem ty pusino,“ kolíbala se Ornella pod vlivem alkoholu a začala Pavlovi rozepínat knoflíčky košile.

Březnové ráno na konci měsíce přece jenom otevřelo bránu vojákům vracejícím se do zálohy. Pavel měl za sebou dva perné roky, a přitom stačilo tak maličko a...

„Pane řídící, nešlo by to nějak,“ snažila se Pavlova máma. „Máte známosti na okrese, na partaji, víte, jak to chodí. Já bych to na vás nechtěla, vojna mu jen prospěje, otrká se, přijde do světa, ale to víte nejlíp sám, jaký on je a ještě ke

všemu tenkrát ten malér u vody, myslela jsem..." prosila Krásová.

„Dvakrát odvod odložili, tak doufám, že to vyjde na modrou knížku, slíbil mně to jeden známý, s Pavlem je to doopravdy špatné. Tak snad napotřetí už definitivně rozhodnou,“ ujišťoval vdovu pan řídící učitel Václav Brendl.

„Není to ten Krása, co je zapletenej do tý Charty?“ pozastavoval se nad Pavlovým spisem plukovník Hrušovský, náčelník Okresní vojenské správy v Hradci. O Pavlově dalším osudu bylo na další dva roky definitivně rozhodnuto. Nic nepomohly přímluvy pana řídícího, ani slzy paní Krásové.

„Když má čas na petice, tak mu uděláme vojnu jako řemen!“ rozhodl plukovník a šel na oběd.

Na rozloučenou se s bývalými vojáky přišel naposledy pozdravit poručík Šurgan.

„Krása, kde pracuješ?“

„JZD Pokrok Nová Ves,“ vysypal ze sebe Pavel.

„Tak se mi to líbí, Krása,“ pochvaloval si lampasák.
„Jezdíš na mašině, co?“

„Ano.“

„Já ti tak závidím, Krása,“ přiznával Šurgan. „Jenže společnost mě potřebuje tady, chápeš a já naše zřízení nemůžu zklamat!“ významně se rozkročil a přimhouřil oči, jako velitel po vyhrané bitvě. Neorganizovaná masa se dala svižně do pohybu, jako by měla strach, že si to všechno někdo nahoře ještě rozmyslí a zavolá záložáky zpět. V zadní části se hrbil i Pavel Krása.

„Krása, mám z vás radost,“ křičel za mizejícím davem poručík. „Vojna z vás přece jenom udělala kus chlapa!“

Muž Pavel Krása vykročil do civilního života levou nohou a pořadovým krokem, s vědomím, že získané poznatky využije v civilním životě.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Krásy**.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.